

[**Aksel Larsen.**]

hvis forslaget ikke opnår fem sjettedeles flertal.“

Hr. Max Sørensen ved, at det er urigtigt, at den *skal* iværksættes. Der står i grundlovens § 20:

„Opnås [fem sjettedeles] flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget . . .“

sendes det til folkeafstemning. Der står ikke, at det skal. Men det skriver hr. professor Max Sørensen i et officielt memorandum til regeringen og til handelsudvalget.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Hr. Aksel Larsen har naturligvis lov til at have en anden opfattelse af grundlovens § 20 end professor Max Sørensen. Med hensyn til deres juridiske dømmekraft og kapacitet lader jeg roligt de to stå over for hinanden. Men man kan ikke uden skygge af bevis anfægte professor Max Sørensens personlige hæderlighed — og det skete før her fra talerstolen — uden at det må fremkalde en reaktion.

Formanden: Hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning, og så fortsætter vi talerrækken.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Derfor leverede jeg beviset. Før, da jeg var oppe, havde jeg ikke dette dokument med. Nu har jeg læst det op. Det drejer sig ikke om min forståelse af § 20; det drejer sig om, hvad der står i § 20.

Poul Hartling: Må jeg få en kort bemærkning?

Formanden: Ja men så er det den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Det, hr. Aksel Larsen sagde før, var, at professor Max Sørensen talte mod bedre vidende. Det var det, der ikke kunne få lov at stå.

Morten Lange: Jeg skal ikke fortsætte disse stridigheder om professorers trovær-

dighed i al almindelighed, men jeg skal dog lægge én ting til. Det vil nok være klogt, ikke bare på grund af „skal“ og „kan“, men på grund af denne sags overordentlige væsentlighed, om statsministeren som tidligere forespurgt tog initiativ til, at flere af de retslærde på det internationale traktatområde, som vi har her i landet, fik lejlighed til at afgive officielle responsa i denne sag. Det er lidt tyndt, hvad vi foreløbig bygger på. Selv om man eventuelt har så høj agtelse for en professor, som hr. Poul Hartling gav udsagn for, er agtelse nu ikke nok i denne sag. Der skal en lille smule mere til.

Det, jeg i øvrigt ville nævne, var, at handelsministeren var inde på spørgsmålet om troværdighedskløften; den sprang han let og elegant henover. Men han gravede den også dybere, for han forklarede, at handelsmodstanderne var løbet fra deres forskellige argumenter og nu brugte helt andre. For at dokumentere det tog han nogle ganske enkelte af de ting, som i mit parti i hovedsagen har været betragtet som mindre velgennearbejdede tanker, op og forklarede, at det var det, man var løbet fra. Det har aldrig på noget som helst tidspunkt været de ting, vi havde anset for grundlæggende i kritikken. De punkter, han nævnte, har aldrig været hovedargument i den saglige debat om Fællesskaberne. Der er så mange argumenter frem og tilbage, og det skyldes ikke mindst den, skal vi sige meget tvivlagte argumentation, vi får fra handelssekretariatet. Så kan der såmænd nemt danne sig myter. Men de eksempler, der blev nævnt, var bestemt ikke typiske for dem, der på noget tidspunkt har været inde i debatten som hovedargumenter.

Statsministeren holdt en tale, som var så from og god tillige, en tale om alt det gode, vi skulle sammen med andre, og han prøvede så at få det rodet sammen med Fællesskaberne. Jeg er ikke for mit liv i stand til at forstå, hvorledes det skulle give særlige muligheder for den teknologiske udvikling. Alt, hvad vi ved, er, at de internationale organer, hvad det angår, går på tværs af Fællesskaberne. Fællesskaberne står udelukkende som organisation for Euratom, som er kendt også i fællesskabskredse som noget af det nærmeste, man kan komme til en fiasko. Der er altså ikke noget særligt at hente.